

Inhoud

1. Vreselijke kinderen	5
2. Heb jij een wind gelaten?.....	13
3. Stinkwater	20
4. Er zijn hier geen wolven.....	23
5. Ik ben toch geen clown!.....	31
6. Je mag hier niks aanraken!	36
7. Kinderen zijn altijd erg dom	47
8. In naam der wet!	50
9. Dwars door het bos	53
10. Wat heb ik toch slimme kinderen	57
11. Ze ruiken het als je bang bent	60
12. Tijd om naar huis te gaan	69

1. Vreselijke kinderen

‘Bewaker!’ roept meester Bil. ‘Kom eens hier! En snel.’ De bewaker loopt naar de cel van meester Bil Modergat. Hij doet een luikje in de deur open. ‘Alles goed, Bil?’ zegt hij.

‘Nee!’ gromt meester Bil. ‘Wie is hier de kok? Je moet hem ontslaan! Wat een prutser. Die vent kan niet koken! Dit eten is bedorven. Het is helemaal zuur!’

‘Dat komt omdat het zuurkool is,’ zegt de bewaker. ‘Erg goed voor je, Bil. Eet maar lekker op.’

Meester Bil snuift. ‘Zuurkool. Wat smerig. Ik eis dat ik morgen goed eten krijg. Patat met appelmoes en biefstuk.’

De man die bij meester Bil in de cel zit, lacht heel hard. ‘Patat met appelmoes en biefstuk?’ zegt hij met volle mond. ‘Bil. Je bent hier niet in een hotel. Je zit in de gevangenis.’

‘Nou, Dries,’ zegt meester Bil. ‘Dan eet jij dit toch lekker op?’

‘Zit er nog worst in?’ vraagt Dries. ‘Nee? Dan hoef ik het niet.’

‘Dan niet,’ zegt meester Bil. Hij schuift de zuurkool met een lepel van zijn bord af. Hup, in de wc. Gelukkig heeft hij nog een pak roze koeken. Veel lekkerder.

‘Waarom zit jij hier eigenlijk, Bil?’ vraagt Dries. ‘Wat heb je gedaan?’

‘Niks!’ zegt meester Bil kwaad. Hij neemt een hap uit zijn roze koek. ‘Ik heb helemaal niks gedaan. Alleen maar een paar laptops meegenomen uit de klas van juf Fiep. En een stuk of tien tablets.’

‘En toen?’ zegt Dries.

‘Toen kwamen die stomme kinderen achter me aan,’ zegt meester Bil. ‘Echt niet te geloven. Die kinderen van tegenwoordig. Bemoeien zich overal mee. Ze zeiden tegen de politie dat ik een dief was. En daarom zit ik in de cel. Door dat stelletje klikspanen.

Dat geloof je toch niet? Dat ze hun eigen meester verklikken!’

‘Vreselijk,’ zegt Dries. ‘Ik snap dat je daar kwaad om bent.’

‘Heel kwaad,’ zegt meester Bil. ‘Ik ben blij dat hier geen kinderen zijn. Dat is het voordeel van de gevangenis. Dat er geen kinderen rondlopen. Dat je een beetje rust aan je kop hebt.

En jij, Dries? Wat heb jij gedaan?’

‘Ik heb een bank beroofd,’ zegt Dries trots. ‘Nou ja. Ik heb het geprobeerd. Het is niet gelukt. Jammer.’*

‘Genoeg gekletst voor vandaag,’ zegt meester Bil. Hij zet de tv aan.

 TU TU TU TENG TENGGGG!

Het nieuws van zes uur begint. Er verschijnt een man met een grijs pak. Zijn naam is Rob Trip. En hij weet alles!

* Over Dries lees je meer in *ga niet in dat gat!*

‘Groot nieuws voor het Bosmuseum!’ zegt hij. ‘Ze hebben daar al veel schilderijen van Vincent van Gogh. Maar één schilderij hebben ze niet: de Zonnebloemen. En dat schilderij krijgen ze een jaar lang te leen.’

Nu komt er een vrouw in beeld. Ze staat in een zaal vol schilderijen. ‘We zijn zo blij,’ zegt ze. ‘Het is geweldig! We hebben heel veel van Vincent van Gogh. Dat ziet u wel. Maar de Zonnebloemen hebben we niet. En nu mag dat schilderij hier een jaar lang hangen! Dat is prachtig.’

Meester Bil schudt zijn hoofd. ‘Het is niet te geloven,’ mompelt hij. ‘Wat lelijk. Als die Van Gogh bij mij in de klas zat, kreeg hij een 1. Noem je dat schilderen?’ ‘Ja, dit is wel heel lelijk,’ zegt Dries. ‘Mijn neefje van vijf ken dit ook.’

‘Het schilderij met de zonnebloemen is veertig miljoen euro waard,’ zegt Rob Trip. ‘En dan gaan we nu naar het andere nieuws ...’

‘WAT!’ roept meester Bil. ‘Veertig miljoen? Voor die vaas met bloemen? Dat geloof je toch niet?’

‘Wow,’ zegt Dries. ‘Veertig miljoen. Dat is superveel geld.’

‘Stel je voor dat ik dat schilderij had ...’ zegt meester Bil zacht. ‘Dan zou ik het verkopen. En dan zou ik veertig miljoen hebben. Dat zou mooi zijn. Als ik rijk ben, hoef ik nooit meer te werken.’

Nooit meer voor de klas. Nooit meer van die vreselijke kinderen. Maar hoe kom ik hier weg?’

Meester Bil kijkt naar het kleine raampje boven in de cel. Daar kan hij niet door. Zijn buik is te dik. En er zitten ook nog tralies voor. Hij kijkt naar het plafond. Hij klopt op de muren. Hij tikt op de vloer. Hoe komt hij hier weg? Hoe?

‘Ik weet een manier,’ zegt Dries ineens. ‘Ik ken je helpen om hieruit te komen.’

‘O ja?’ zegt meester Bil. ‘Hoe dan? Vertel!’

‘Nee, dat doe ik niet,’ zegt Dries.

‘WAT!’ roept meester Bil kwaad. ‘Ik doe alles voor jou, man! Ik deel mijn cel met jou, ik bied je mijn zuurkool aan ... Dan moet jij mij ook helpen.’

‘Pff,’ zegt Dries. ‘Jij zit bij mij in de cel. En die zuurkool lustte je niet.’

Kijk. Ik wil je wel helpen.

Maar alleen als we gaan samenwerken.

We ontsnappen samen. We stelen samen dat lelijke schilderij. En we delen de poen.’

Meester Bil peutert in zijn oor. Hij denkt na. ‘Goed,’ zegt hij dan. ‘Goed. We doen het samen. Maar ik krijg dertig miljoen, en jij tien. Want het is mijn idee.’

‘Oké’, zegt Dries. ‘Let op. Ik laat je zien wat mijn plan is.’

Dries loopt naar de wc achter in de cel. Hij hurkt neer.

‘Wat ga je doen?’ vraagt meester Bil.

‘Hier zit een steen los,’ zegt Dries zacht. ‘Help me effe.’ Meester Bil kijkt om zich heen. De deur is op slot. Het luik naar de gang is dicht. Er is niemand die hem ziet. Hij loopt naar Dries toe. Ja, het is waar. Daar zit een steen los. Meester Bil trekt eraan. Hij wrikt. Hij sjort. Hij schudt. En dan laat de steen los.

Mooi!

Dries trekt de steen ernaast ook los. En nog een. En nog een. Tot er een gat in de muur zit.

‘En nu?’ vraagt meester Bil.

‘Nu graven we een gang,’ zegt Dries. ‘Naar beneden. Naar het riool. Zodat we hier weg kenne. Pak onze lepels.’

‘Lepels!’ zegt meester Bil kwaad. ‘Moeten we een gang graven met twee lepels?’

‘Tja,’ zegt Dries. ‘Ik zou ook liever mijn klopboor gebruiken. Daarmee gaat het een stuk sneller. Maar de politie heb mijn klopboor afgepikt. Heel gemeen. Nou ja. Met lepels ken het ook. Het duurt alleen wat langer.’

Meester Bil zucht. Maar dan denkt hij aan de zonnebloemen.

Aan de dertig miljoen die hij straks heeft. En hij gaat aan het werk.

Maar dan klinkt er geluid in de gang.

Bonk bonk bonk

KLONK

Rammel

Meester Bil schrikt. ‘Dries!’ fluistert hij. ‘De bewaker komt eraan!’

‘Niks aan de hand,’ zegt Dries. Hij stopt de stenen snel terug in het gat. Hij verstopt de lepels onder zijn kussen. En dan gaat hij op de wc zitten.

Meester Bil pakt een boek en doet of hij leest.

Het luikje in de deur gaat open.

‘Hallo Bil,’ zegt de bewaker. ‘Dag Dries. Ik kom de vaat even ophalen. Aha. Je hebt de zuurkool opgegeten, zie ik, Bil. Zie je nou wel dat het meeviel? Best lekker hè? Maar waar zijn jullie lepels?’

‘Lepels?’ zegt meester Bil. ‘We hebben geen lepels. Die heb je ons niet gegeven, pannenkoek. We moesten met onze handen eten. Hier zijn de borden.’

‘Wat vreemd,’ zegt de bewaker. ‘Ik dacht dat ik jullie ook een lepel had gegeven. Nou, dank je wel, Bil. Tot morgen, Dries. Slaap lekker!’

Slapen? Bil schudt zijn hoofd. Wat zijn die bewakers hier toch dom.

‘Is hij weg?’ vraagt Dries. Hij staat op van de wc. ‘Dan kenne we verder.’

Dries trekt de stenen weer weg. Meester Bil pakt de lepels. En ze graven verder. De hele nacht. Tot de volgende ochtend.

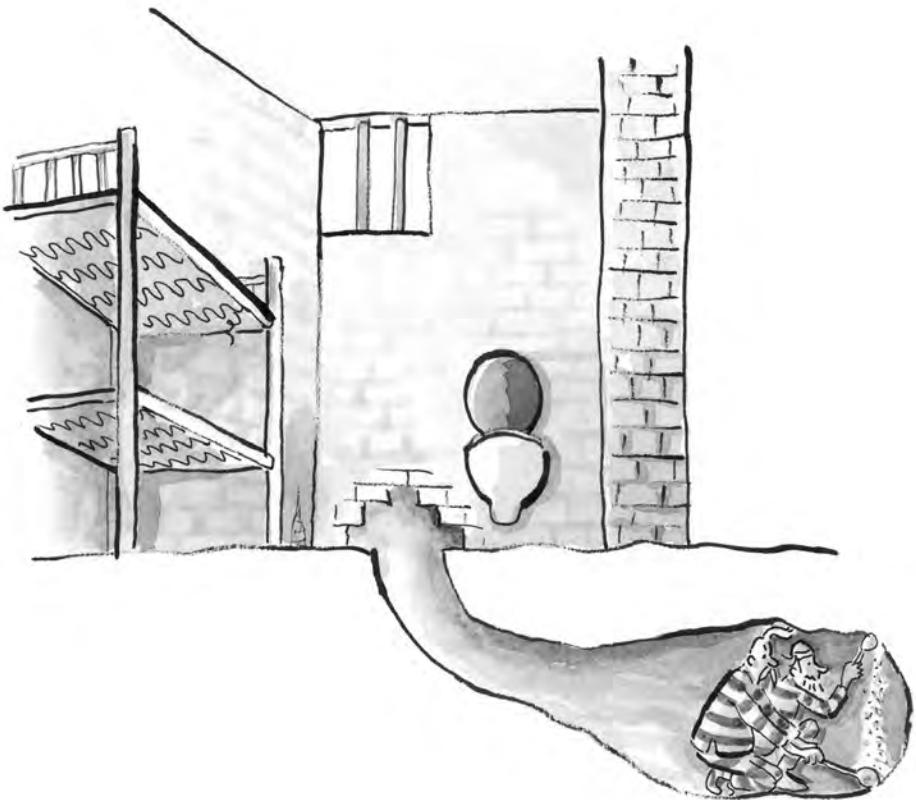
Als de bewaker langskomt, zet Dries snel de stenen terug in het gat. En als de bewaker weg is, gaan Dries en meester Bil verder met graven.

Na een week is de gang eindelijk lang genoeg.

Dries en meester Bil wachten tot het nacht is. Tot de bewaker slaapt.

Dan kruipen ze door het gat, de gang in.

Naar het riool ...

2. Heb jij een wind gelaten?

Het is ochtend. Saar en Roos lopen het plein op. Eef zit bij een boom een boek te lezen. Rik, Tom en Kas zijn aan het voetballen. Daar komt juf Fiep aan op de fiets. Maar wat ziet ze er raar uit. Ze is ineens zo dik. Haar jas zit zo strak.

‘Hé, juf!’ roept Rik. ‘Krijg je weer een baby?’

Juf Fiep stapt van haar fiets af. Ze lacht. ‘Nee hoor,’ zegt ze. Ze doet haar jas open. En dan ziet Rik het. Juf heeft haar baby mee. De kleine Luuk. Ze draagt hem in een draagzak.

‘O, wat lief!’ roept Roos. Ze rent samen met Saar naar juf toe. ‘Hoi Luuk! Hoi! Mocht je mee vandaag?’

‘Da da!’ zegt Luuk.

Eef komt er nu ook aan. ‘Heel goed, juf,’ zegt ze. ‘Dat je hem nu al mee naar school neemt. Je kunt niet vroeg genoeg beginnen met leren. Weet je, juf. Ik kende alle letters al toen ik twee jaar was. En ik kon lezen met vier jaar. Zet hem maar naast mij neer, juf. Dan help ik hem wel.’

‘Mijn oppas is ziek,’ zegt juf. ‘En Kees kan vandaag ook niet. Dus ik dacht, dan neem ik hem maar mee.’

‘Arme juf,’ zegt Eef. ‘Weet je wat? Ga maar naar huis.’